

Kedves Ballagó Diákok!

Az ember életében vannak nagyon várt, és természetesen akadnak kevésbé várt események is. Olykor pedig a két dolog egyszerre tűnik fel. Ezek azok a pillanatok, amik felejthetetlen állomásokká válnak, és éppen ez a kettősségük, ami miatt emlékezetesek maradnak egész életünkben.

Nincs ez másképp a ti életekben sem. Tudom, hogy nagyon vártátok már ezt a napot, hiszen akárhogy is nézzük: ez már biztosan azt jelenti, hogy a finisben jártok. Ám amikor belegendoltok ebbe, talán elbizonytalanodtok: vajon mi következik, milyen lesz ezután?

Különösen igaz ez most, hiszen a ti ballagásotok más, mint a megszokott, sőt, egyedi (és reméljük megismételhetetlen). Ebben a helyzetben nélkülözniük kell minden olyan dolgot, amire a tavalyi ballagókat nézve vágyakoztatok. Nincs utolsó csengőszó, nem ülhetek be ünneplőben a virággal feldíszített terembe, nem vonulhattok végig az alsóbb évfolyamos diákok sorfala között, hogy a benneteket ünneplő vendégek elé érkezve elbúcsúzzatok tőlük, de mi próbálunk mindent megtenni annak érdekében, hogy meglegyen az az érzés, ami minden évben megvan a végzős diákoknál. Hogy ez az élmény számotokra pozitív vagy negatív, talán még le sem tisztázódott bennetek.

Az biztos csak, hogy eljött a búcsúzás ideje. Búcsúzás az iskolától, egymástól, a tanároktól, diaktársaitoktól, mindazoktól, akikkel együtt voltatok, együtt éltetek, tanultatok és dolgoztatok az itt eltöltött 3, 4, illetve 5 év alatt. Hosszú idő ez, még akkor is, ha most egy pillanatnak tűnik. Az elmúlt években megismertetek a Vayban mindenkit és mindent. Mindenkit, tehát azokat a felnőtteket, akik az iskola dolgozójaként szigorú szeretettel nevelgettek benneteket és azokat a diaktársaitokat, akik közül jó néhányval még évtizedek múlva is kapcsolatban lesztek. És mindent, tehát például azokat a termeket, amelyekben néha csigalassúsággal vánszorogtak a percek, és azokat a helyeket, ahol szünetben az összegyűlt diákság körében szinte repült az idő. Megismertétek mindazt, ami az évek során körülvevett benneteket, és pontosan ez az, ami a legjobban hiányozni fog: a biztonságot adó emberek és környezet, a hangulat, minden, ami így együtt a Vay.

Sokan állítják, hogy középiskolai éveik szolgálnak a legmaradandóbb élményekkel. Lehet, hogy a közelgő megmérettetés miatt ti ezt most még nem így látjátok, de jusson eszetekbe az itt megélt számtalan gondtalan, felszabadult, nagyon boldog időszak. Gondoljatok csak a sok élményre, a kirándulásokra, sportrendezvényekre, a Vay- hetek megmérettetéseire, a szalagavatót megelőző sok-sok hangulatos próbára! Ezek a programok nemcsak elfoglaltságot biztosítottak, hanem kapcsolatokat mélyítettek el, és olyan momentumokat hordoztak magukban, amik örökre emlékezetesek maradnak számotokra. Ezeket az emlékeket már senki nem veheti el tőletek.

Bármilyen szomorú is, hogy lassan véget ér a diákkor, próbáljátok az elválás jó oldalát is szem előtt tartani: vár rátok a nagyvilág. Ne féljete az újtól, hiszen előttetek áll egy olyan út, amit ti magatok választottatok. Hamarosan kezdődnek a vizsgák, amikre az első perctől készültök, és diaktársaimmal együtt őszintén remélem, hogy mindenkinek sikerül úgy teljesítenie, és oda megérkeznie, ahogy és ahova elképzelte. Lesznek köztetek, akik továbbtanulnak, és olyanok is, akik dolgozni kezdenek, vagy éppen családot alapítanak, én mégis biztos vagyok benne, hogy minden új szerepben megálljátok majd a helyeteket.

Bár, most elhagyjátok az iskolát, mi továbbra is örömmel látunk falai közt minden egykori diáktársat. Örülünk, hogy veletek együtt lehettünk vagyis diákok és büszkék vagyunk rátok, mert ebben a helyzetben sem adtátok fel céljaitokat, egy teljesen új tanulási formában is helytálltatok. Kívánom, hogy legyetek nagyon boldogok, sikeresek és remélem, hogy nem felejtettek el bennünket.

Engedjétek meg, hogy Simon András soraival búcsúzzak el tőletek:

„Életed nyitott könyv,
amelyből jót vagy rosszat
tanulnak az emberek.

Rajtad is áll, hogy jobbak
vagy rosszabbak lesznek-e,
amikor "beleolvasnak"
hétköznapijaidba és ünnepeidbe.

Tedd számukra kedves
olvasmánnyá a lapokat.
Ne számold,
hanem élvezd a napokat!”

Erdei Dzszenifer
11.C